

אברהם בלבן: אשה

שני שירים

א

זר אני בעיר הזרה לגופך.
זר בעיר הזרה לגוף
את טופפת קצובות על מרצפת הרחוב.
עולה במדרגות. חוצה את החדר.
קו זרימתך הרך מתפתל
בגלישת מישורים רחבים, בגלי
עמקים דוהרי חטים-עמרות.
את פותחת תריס. פותחת
חלצה שלבשת.
אני חש את עורך בכפות יחפות
על סחפי נחלים.
בגבעות שחומות-שמש.

ב

מעבר לשלחן היא מדברת אלי.
במלים הדוקות אני עונה.
היא משיבה רכות דבר-מה.
אד רך נושכ מבשרה.
אפלולית ירוקה של חיק יער.
אני עונה במלים מדודות.
שרשים קשים זוחלים בי,
רצים בנרועותי.
היא שבה ועונה,
פקעות שדיה רעולות.
כפות ידי רובצות לצדי.
דבר-מה טופח באזני.
שרשים אפלים בחזי.

זר אני בעיר הזרה לגופך.
זר בעיר הזרה לגוף
את טובלת רכות במטה.
נחל מתפתל בין גדות רוחשות עשבים.
ראשך על זרועך הפשוטה.
שערך מכסה את פניך.
זר אני בעיר הזרה לגופך.